

День бабака в Кловському палаці або як очільник суддівської мафії намагається обнулити власну історію через

Квітневе фаєр-шоу на російських НПЗ та фінальний акорд міфу про непереможну країну-бензоколонку

Українське море Туапсе та як сто років тому Чорноморська губернія тікала від російського хаосу в УНР

Корчі національних еліт

БЮРОКРАТИ | СБ, 2020-01-18 09:37

Версія для печати

Причина поразки національно-патріотичних еліт – у їхній радянській природі. Невтішний факт, але до останнього часу наші еліти були виразно пострадянськими. З невідрізаною радянською пуповиною.

Вільфредо Парето, обґрунтовуючи теорію про «циркуляцію еліт», навіть не міг подумати, що колись з'явиться така незалежна країна Україна, яка на власному прикладі доводитиме його теоретичні розробки. Нам добре відомі переваги та вади «елітаристської» теорії і її непрості відносини з демократією, зазначає видання **Zaxid.net**. Зрозуміло також, що в українському варіанті не випадає говорити про класичне визначення еліт. Хоча можна піти трохи ризикованим шляхом і в найвищій радянській партноменклатурі побачити відповідник аристократії, а в «червоних директорах» – нових буржуа. Проте не варто забувати, що від розпаду **СРСР** та проголошення незалежної України минуло майже 30 років. Змінилася соціальна ієрархія, змінилася політична система. Але не змінилася політична та інтелектуальна еліта.

На цю тему: **Імперська спадщина та деколонізація свідомості**

Сьогодні піде мова про інтелектуальну еліту.

Невтішний факт, але до останнього часу наші еліти були виразно пострадянськими. З невідрізаною радянською пуповиною. Освіта, досвід, зв'язки, структури та все інше обома ногами стояли в радянській дійсності, а обличчям нахилившись у сьогодення. Президенти, прем'єри, міністри, голови адміністрацій, мистецький офіціоз – «спілчани», **моральні авторитети** – колишні **дисиденти** – усі вони продукт радянського минулого. Так склалося, що всі ці кадри дуже легко перекочували в українську реальність. Вони не просто подолали простір і час, але й закріпили за собою статус національної еліти.

Варто зазначити, що теорія еліт спрацьовує тільки за умов конкуренції різних середовищ. А коли одна **еліта** раз і назавжди, то вона перетворюється на закостенілий панцир – симулякр, який, звісно, не виконує своєї функції. Засновники теорії еліт вважали, що «людина натовпу» мислить ірраціонально, а тому еліта виконує функцію мозку. Але ж еліта звідкись рекрутується, вона мусить якось репродукуватися? Так-от, перший «призив» української національної еліти був суто радянським. Перемалювалися, перевзулися і стали водити національні хороводи. Другого призову не було.

НОВИНИ

- 20:00 Прогноз погоди в Україні на 7 - 10 травня 2026 року
- 19:04 Бутусов: Про іноземців у ЗСУ, СЗЧ і плани ворога (ВІДЕО)
- 18:05 Чернігів, Полтава та Харків серед аутсайдерів у рейтингу прозорості фінансів — дослідження TI Ukraine
- 17:08 Виконавча служба: з гривні боргу вдається стягнути лише 1,5 копійки
- 16:53 Угорщина повернула Україні "конфісковані" кошти та цінності Ощадбанку
- 16:10 Глибока кадрова криза: 75% компаній в Україні не можуть закрити вакансії
- 15:35 Міндіч може незабаром повернутися в Україну, бо в Ізраїлі не сховаєшся від ФБР США — ЗМІ
- 14:02 Сотні рятувальників гасять масштабну пожежу в Карпатах
- 13:51 Москва вкрала навіть це: відомий богослов розвінчав міфи про назву "Великоросія"
- 12:41 54% українців вважають корупцію у владі більшою загрозою для країни, ніж агресію РФ (ОПИТУВАННЯ)

ПІДПИСКА НА КАНАЛ

Радянські директори стали грати роль ефективних менеджерів та управлінців, викладачі наукового атеїзму перекваліфікувалися на культурологів, наукові комуністи на політологів, а письменники зі Спілки на національних корифеїв. І понеслося. Діти членів **ЦК КПУ** пішли в дипломати і в бізнес. **Письменники** стали депутатами. Науковці заходилися перетворювати університети на товариства закритого типу. Радянська еліта з усіх сил намагалася законсервувати звичний і безпечний для неї стан речей. Тобто без будь-якої конкуренції. У чому виявилася досить ефективною. І показала, що за двадцять п'ять років може не допустити змін.

Університети так і не стали осередками, де навчають критичного мислення. Розніжені на фоні старого письменницького класу молоді й альтернативні так залежалися на лаврах, що перестали відрізнятися від тих, проти кого бунтували. А коли долучилися до боротьби за національну українську культуру за формою і змістом, при цьому уявляючи тільки себе еталоном українськості, то показали, що є звичайним породженням совка. У їхньому арсеналі виявився той же старий радянський набір: цькування неугодних, ті ж ідеологічні лещата і все той же рефрен «как один умрём в борьбе за это». Тільки тепер все українською і ніби з думкою про українське. А насправді про себе любих: статус, заробітки і недопущення конкурентів.

При цьому виявилось зовсім неважливим, що їх майже ніхто не читає, що країна обходиться без них. Що українці залюбки читають перекладну літературу, а своїх письменників бачать лише на екрані, коли ті заповідливо обслуговують чергову «нашу» владу. Їхні ідеї мертві, далекі від реального життя. Таке враження, що вони нікого, окрім себе, не бачать і не чують. Смішні потуги розділити українців на темну масу і на національних елітаріїв, для яких вони нібито пишуть і які їх нібито читають, є звичайним самообманом. Вони нецікаві зі своїм псевдопостмодернізмом, зі своєю місійністю а-ля російські «почвеннікі». Вони нікого не можуть привабити своїми трафаретними надуманими сюжетами. Таке враження, що вони хочуть «зобов'язати» українців читати їхню творчість, бо це правильно, патріотично і це порятує українську культуру.

Як правило, вони намагаються браку таланту компенсувати суспільною активністю. І пропонують громадянам то стати «противсіхами», то лякають «зрадою» і «капітуляцією». Намагаються залякувати українців ледве не національним армагеддоном, якщо ті вирішать поміняти первосвященників. А суспільство вирішило просто більше до них не дослухатися. І піти своєю дорогою. Проте національні елітарії навіть цього не зауважили. Вони, як їжачки, що за інстинктом збереження популяції «плакали, кололися, але продовжували далі лізти на кактус».

На цю тему: **Тарас Возняк: Що буде після виборів**

Те саме стосується моральних авторитетів. Першість у цьому сегменті належить колишнім дисидентам. Але вдумаємося, з того часу, коли вони протиставлялися радянській авторитарній системі, минуло щонайменше сорок років. І останні тридцять років вони живуть зі свого легендарного минулого. Коли ж уважніше приглянутися до їхньої діяльності, то знову можна побачити обслуговування влади, корупційних кланів і традиційні заяви на підтримку якогось із політиків, який вкотре не підведе і тільки він порятує Україну.

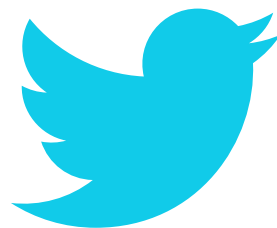
Їхні чергові заяви розбиваються на друзки від зіткнення з буденністю. Від усвідомлення розбіжності у словах і діях. Люди втомилися терпіти і чекати, споглядаючи за тим, як далеко пішли **Балтійські республіки**, Польща та Словаччина. Вибачте, але чим ці мантри моральних авторитетів відрізняються від позиції Московського патріарха, який обнімається з владою і ніколи не солідаризується з нужденними? Чи їхня функція полягає в тому, щоб тримати чернь у покорі?

Отак, потинявшись між інтелектуальною національною елітою та моральними авторитетами, українці намагаються самостійно шукати для себе вихід. Цей вихід, правильний чи ні, вони знайшли для себе минулого року. І що на це національна еліта? Правильно, вона оголосила майже 73% активних громадян бидлом, позбавленим критичного мислення. Закрилася у своєму сегменті соціальних мереж і далі заперечує реальність. Те, що ця еліта зробила ставку (традиційно) на одного з кандидатів у президенти, пов'язала свій варіант національного проекту тільки з ним, свідчить про її малу адекватність. Цим самим вони скомпрометували цей варіант в очах своїх співгромадян.

На цю тему: **Група «Першого грудня»: Точку неповернення ще не пройдено**

Тепер, намагаючись довести цим 73% громадян, що ті жорстоко помилися, ці люди шукають виправдання своїй яловій позиції та малостраваності їхнього інтелектуального продукту. Їхньою єдиною тактикою стало розбурхування протестних настроїв. Вони реально тішаються помилкам та невдачам нової влади. Ніби поразка владної команди поверне їм втрачений статус. Але й тут не склалося. Зараз за даними соціологині Ірини Бекешкіної, найнижчий рівень протестних настроїв у суспільстві за всю історію Незалежності. Насправді ситуація нагадує історію про змію, що пережила свою отруту. І нова влада все менше до них дослухатиметься. Спадатиме вулична активність і дедалі більше буде маргіалізуватися національно-патріотична еліта старого зразка. Вона й надалі буде накручувати себе в закритому сегменті фейсбуку, самообманюватися псевдоголосуваннями на прикормлених каналах і просто з'їдати себе зсередини.

Вони так і не зрозуміли, що причина поразки їхнього середовища у них самих. Що надумане не приживається в реальному житті. Що чим більше суспільство віддалятиметься від радянського минулого, тим непотрібною буде стара еліта. Владі нічого не треба робити, ці елітарії самі себе знищать. Хоча дуже шкода, що вони своїми постійними фейковими придираннями можуть надовго знищити конструктивну критику влади.

На цю тему:

- **“Абсолютна влада розбещує абсолютно”:** група "Першого грудня" звернулась до керівництва держави
- **Професор Ярослав Грицак:** Новая Украина будет, если поколение Независимости ее не покинет
- **Вадим Скуратівський:** Чому не варто очікувати швидких змін в Україні
- **У суспільстві сформувалася аморальна більшість —** Мирослав Маринович
- **Мирослав Маринович:** Звідки прийде нове дихання для України?

 Share 0

Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

| **НОВИНИ ПАРТНЕРІВ**

РЕКЛАМА

ВІДЕО

Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

Воюєш? Плати більше! 50к за оренду і космічні комісії: як виглядає ринок житла на фронті?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com